

En Skoleudflugt i Himalaya

af Kurt Lomborg

Jeg har været på skoleudflugt med 50 skolebørn. Ikke noget med aircondition bus eller færge til Bornholm. Nej, vi gik 80 kilometer ad små stier, op over pas og ned i dale, i otte dage. Forrest, lige efter skoleinspektør Bhimsen, gik Dajangmu Sherpa på 8 år. Som den yngste fik hun lov til at bestemme tempoet. Og bagest, lige foran lærer Nuru Jangbu, gik de store drenge, som på skift bar rygsækken for de, som blev trætte. Sådan cirka for hver tiende elev gik en lærer eller en af de to unge sygeplejersker. Flere kilometer i forvejen løb ordonnansen og sørgede for klar bane. Og jeg var foean eller bagved eller rundt omkring og nød oplevelsen af en lang venlig indet og glad drage på udflugt.

Det var børnene fra Chhimbu Skole i Solu i Nordøst-Nepal. Skolen som for 8 år siden blev bygget af Skivehus Rotary Klub og siden er blevet drevet af klubben med lærerlønninger og det hele. Og nu er de ældste af vore børn ved at nå den alder, hvor de skal ud af skolen og etablere hver deres eget selvstændige liv i et samfund med meget få udviklingsmuligheder. Da vi blev opmærksomme på børnenes mangel på viden om Verden udenfor landsbyen, fik vi idéen til denne skoleudflugt. Og sikke en succes!

Kun tre af børnene havde været på den anden side af det store pas på 3.600 meter og set distriktets lidt større bygder. Hjemmefra kender de godt elektricitet fra den lille generator, der kan få en 25 watt pære til at gløde rødgult, og når alle i landsbyen slukker lyset, så kan den drive en halvstor transistorradio med et bånd, hvis hastighed går op og ned. Det var et mirakel i Junbesi at opleve strøm, der kunne få en 60 watt pære til at lyse hvidglødende, og et rigtigt steroanlæg med fede

bashøjtalere der spillede musik, så man måtte tro at musikanterne sad inde i kassen. Og mange af ungerne havde nogle uklare opfattelser om de små batteridrevne transistorradioer, med en lille mand indeni, der snakker med skrattende stemme. I Salleri var de inde på lokalradio stationen og blev interviewet, og to timer senere kunne de høre sig selv i transistoren under vild jubel. I en skole havde de et fjernsyn med DVD-afspiller, hvor de så en video optaget i Solu. Øjne så store som thekopper og mundene endnu større. Og deres livs første computere hvor de kunne skrive deres eget navn. Og en kæmpe stor maskine der kunne skrive breve og trykke aviser. Der var nu bare en mellemstor kontorprinter.

Tit har de set små flyvere og helikoptere som små larmende ting højt oppe. Nu stod de og så dem så tæt på, at huerne blæste af. Og de overnattede i små thehuse eller hoteller af en helt anden standard end hjemme omkring, med god og velsmagende mad, i stedet for den ensformige simple kost de var vant til hjemmefra. Og så var de heldige at møde storlamaen, som velsignede hver enkelt af dem. Biblioteket i Junbesi var de imponerede over. Tænk at der er så mange bøger til. En oplevelse, der nær oversteg deres forstand, var besøget i elværket, hvor to store schweiziske generatorer omdannede imponerende store vandmasser til strøm til hele dalen. Og når teknikeren drejede på knapperne, så kørte det hele hurtigere og hvinede og viserne på en masse instrumenter gik op eller ned, så det svimlede.

Der var også hyggestunder, hvor dagbogen blev læst højt. Eller et digt om udflugten som skulle fremsiges. Dramaforestilling på skift efter aftensmaden. Nogle af de skoler, som vi besøgte på vejen, havde forberedt vor ankomst, og så var der rundvisning, musik og dans. Og på vejen begyndte en at synge en sang og snart skrålede den hundrede meter lange drage mod himlen.

Mit barnebarn Maja på otte er meget kræsen. Da jeg påstod, at alle børn i Solu vil blive lykkelige for blot en enkelt gang i deres liv at smage et så kosteligt produkt som ost, da tog hun mig på ordet. Jeg hjalp hende med at lave en lille billedbog om en udflugt til Livø, som hun selv solgte til familie og venner. Det blev til 440 kr, som blev omsat til en kasket til hver og 10 kg yakokse-ost. Maja har set nærbillederne af de fjerne udtryk i øjnene mens oste-smagen fordelte sig i munden, og hun er meget glad for det venindebrev hun fik fra Mingma Doma.

Det var mig en vidunderlig oplevelse at være sammen med de pragtfulde unger i en hel uge. Ikke én eneste gang var der en mislyd. Alle var hjælpsomme, kærlige, glade og fulde af forventningens energi. Fra tidlig morgen til sen aften var jeg omgivet af en lykke og livsglæde uden lige. Tænk hvis deres samfund kunne tilbyde dem en funktion. Hvad kunne de og samfundet dog udvikle sig til?

Upper Solu School Excursion 2007 blev sponsoreret af Brask Nielsen's Fond og Salling Bank.